

EMILE BRUMSTEEDE wordt beroepsfilmer

Emile Brumsteede ontvangt een van zijn vele prijzen uit handen van de Nova-voorzitter

Een meneer die in 'public relations' ging doen, vertelde mij van zijn werk en zijn plannen. Toen hij dat gedaan had zei ik: 'Uw nieuwe werk steunt dus vooral op de waardering van mensen?'

'Zeer juist, dat is het' zei hij.

Ik volg zijn advies wanneer ik eens een apart schijnwerpertje in 'Het Veerwerk' richt op de figuur van Emile Brumsteede, de hoogst bekroonde filmer, lid van de H.A.F. uit Den Haag, die binnenkort de amateurwereld vaarwel zegt om tot de beroepsfilm over te gaan. In veel filmclubs kent men zijn werk. Het moet hier met nadruk en dankbaarheid worden gezegd dat Emile Brumsteede een heel aparte plaats inneemt in onze filmwereld. Dat komt vooral door zijn verrassende vondsten. Een amateurfilm zoals wij die vaak zien kabbelt meestal rustig voort. Je weet eigenlijk wel wat er komt en je blijkt dan ook prompt gelijk te hebben. Maar bij Emile Brumsteede komt juist niet wat men verwacht. Hij is het levend bewijs van de stelling dat een technisch apparaat zoals een camera is, het produceren van kunst mogelijk maakt, omdat deze gedachten leven in de geest van hem die de camera bedient. Want

het zijn zijn invallen die deze opnamen zo fris en afwijkend maken. Dat is het geheim van zijn films: de vele verrassingen die er in voorkomen: die films leven! Ze kabbelen niet voort, maar ze springen, ze dartelen op het scherm en hebben daardoor een bijzondere charme.

In Haarlem vertoonde hij pas zijn bijzonder ontroerende film over de Watersnoodramp. Alleen bestaande uit enkele beginscènes van wapperende vlaggen, zodat men weet dat het film is, maar daarna van gefilmde foto's van de ramp, dus stil, maar vergezeld van een gevoelig commentaar. Het resultaat van deze film wordt in hoge mate bepaald door de verbindende tekst. De film bewees dat hier de kunstenaar aan het woord is, waarbij de techniek volkomen de tweede plaats inneemt. De geest heeft het volledig van de stof gewonnen.

Aardig was het wat Emile Brumsteede zei over de lichte rode draad die nu eenmaal door een vakantie moet lopen. Hij vindt dat deze draad de mensen opgedrongen wordt en dat geen vakantiefilmer zijn films meer durft te laten zien als het maar gewone scènes zijn. Hoe doet hij het dan zelf? Zijn camera blijft op reis in de koffer totdat hij in de plaats waar hij zijn vakantie doorbrengt een idee heeft gekregen, dat hij dan in één dag afwerkt. Dan gaat de camera weer in de koffer en komt er misschien weer uit als er nog eens een idee opgekomen is. Het zijn juist deze ideeën die de films tot iets bijzonders maken.

Wij dachten zo, dat is een goede raad voor de komende vakanties! En Emile Brumsteede wensen wij dat hij in zijn vakfilm, waar hij natuurlijk door de opdrachtgevers in een veel nauwer keurslijf wordt gedrongen, toch vele verrassende ideeën mag hebben, zodat hij ons nog vaak en gelukkig een nog veel groter publiek met zijn geestige films kan vermaken en boeien.

Dick Boer.